

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1134/2020
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарства унутрашњих послова, Управе за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3061/19 од 02.10.2019. године, у седници одржаној 24.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3061/19 од 02.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3061/19 од 02.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 2183/17 од 20.05.2019. године, у првом ставу изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Крагујевцу за поступање у овој правној ствари. У другом ставу изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности истог суда. У трећем ставу изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу, на име накнаде неисплаћене увећане плате по основу дежурства ван радног времена (приправности), за период од 27.11.2014. године до 27.11.2017. године, исплати означене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, на начин ближе одређен у овом ставу изреке. У четвртном ставу изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.761,49 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3061/19 од 02.10.2019. године, у првом ставу изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. У другом ставу изреке, одбијен је захтев тужене да јој тужилац накнади трошкове другостепеног поступка.

Тужена је против наведене другостепене пресуде изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата неисплаћеног додатка на плату – увећане плате тужиоцу за дежурство ван радног времена (приправност), што представља ванредно радно ангажовање тужиоца. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде нижестепени судови су одлучили правилном применом материјалног права и у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима у идентичним чињенично-правним ситуацијама, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Стога је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овом спору поднета је 27.11.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 68.801,60 динара, колико је досуђено тужиоцу по траженом основу, који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић